

Paradoxul scriitorului

Scriitorul, acest autor de opere literare, conform “Dicționarului Explicativ al Limbii Române”, cel care încurcă mințile dar încântă sufletul prin expunerea sa, cel care pătrunde în adâncul spiritului omenesc și reușește să extragă nuanțe și sensuri, să identifice dorințe, îngrijorări, suferințe, invidie, ură, fericire, iubire, să escaladeze piscurile stărilor emoționale, să scormonească în pântecul materiei, acest observator dar și constructor al tipologiei umane, acest călător însetat de cunoaștere ce scrutează orizontul infinit al vieții, reușește să ansambleze într-un conglomerat toată esența existențială și metamorfoza trăirilor spirituale. Și acest conglomerat, efervescent, cu o întindere cosmică, trebuie să ajungă în fața cititorului pentru a produce emoție, curiozitate și alte stări sufletești puternice. El scriitorul, subtilul observator al absolutului, priceputul constructor al idealurilor și organizatorul virtual al întâmplărilor, prezintă cititorului opera sa printr-o anumită expunere cronologică, simptomatică, amalgamică sau contradictorie.

Scriitorul este un artist: el crează opere care produc emoție, care transmit mai departe spre noile generații tradițiile și cultura neamului, care i-a atitudine împotriva vitregiilor vieții. Ca artist simte vibrația suflătească, vede culoarea din pâcla cenușie ce ne poluează viața, aude undele diafane desprinse din zgomotul asurzitor al trăirilor galopante, pe care le descrie cu ajutorul cuvintelor.

Dar ca orice artist, cu cât pătrunde mai adânc în esența creației, riscă să se desprindă de o anumită categorie de cititori. Folosirea unui limbaj prea elevat, va micșora și mai mult tabăra celor care vor înțelege mesajul expus. Uneori artistul are tendința de a se refugia în “turnul său de fildeș”, de a-și trăi propriile experiențe prin satisfacerea năzuințelor propriului său “eu”. Tocmai aici intervine paradoxul. El, scriitorul care își expune opera în fața cititorului, acest consumator de emoție, de la care așteaptă aprecieri, tinde să se rupă de acesta sub presiunea unor trăiri neîmpărtășite, astfel că opera sa plutește aiurea în necunoscut.

Scrisul este un act de cultură iar scriitorul în calitatea sa de om de cultură produce opera pentru societate, pentru toți oamenii, chiar dacă unii pricep mai mult și alții mai puțin.

Aprecierea nu vine din neant ci de la consumatorii operelor sale, de la cei pe care trebuie să-i iubească și cărora trebuie să le transmită informații pe înțelesul tuturor, producându-le emoții și trăiri deosebite.

Un scriitor nu poate exista fără cititor.

Andrusa R. Vatuiu